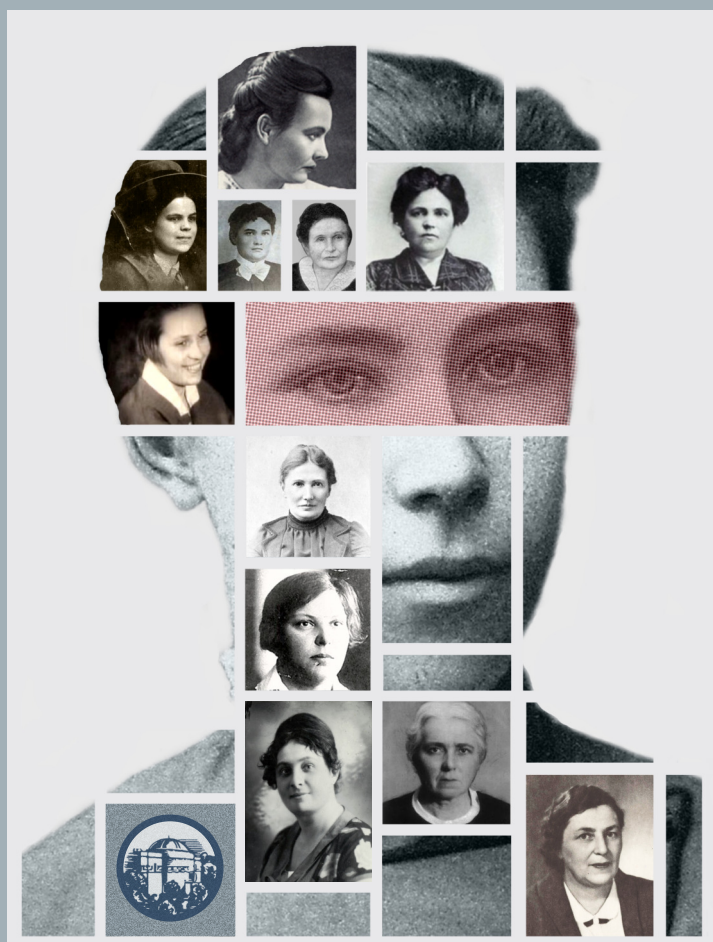

ПЕДАГОГІНІ

Виставка Педагогічного музею України

*Їхні долі
захоплюють,
їхній внесок вражає,
їхній приклад
надихає.*

Жіночі постаті в історії досить часто є маловідомими і зазвичай лише тому, що вони – жіночі. Століттями внесок жінки в історію применшувався, а самим жінкам відводилася виключно сімейно-побутова сфера діяльності. Українки ніколи не обмежувалися лише роллю дружин, матерів, берегинь домашнього вогнища.

Педагогині, науковиці, письменниці, громадські діячки, вони нарівні, пліч-о-пліч з чоловіками творили історію України. Талановиті, сильні, натхненні, найкращі представниці своїх професій зробили колосальний внесок в українську науку, освіту, культуру.

Вони володіли приголомшливою силою духу, надзвичайним інтелектом, не боялися ризикувати і, безумовно, випереджали свій час.

Виставка «Педагогині» присвячена як відомим, так і незаслужено призабутим постатям українських науковиць, педагогинь, дитячих письменниць, ювілеї яких відзначаємо у 2018 році. Це історії 12 жінок, без спадщини яких неможливо уявити українську освіту і виховання. Серед них: Марія Грінченко, Олександра Єфименко, Тетяна Бугайко, Надія Шульгина-Іщук, Олена Журлива, Людмила Старицька-Черняхівська, Євгенія Ярошинська, Наталя Забіла, Ольга Дорошенко, Марія Пригара, Любов Забашта, Наталя Мірза-Авакянц.

Старицька-Черняхівська ЛЮДМИЛА

Л

(1868—1941)

Освіта: Пансіон мадам Криницької, Київська жіноча приватна гімназія Віри Ващенко-Захарченко

Географія діяльності: Київ, Львів, Кам'янець-Подільський, Донецьк

- Походила з давнього князівського роду Старицьких. Донька письменника, драматурга, громадського діяча Михайла Старицького і рідна племінниця композитора Миколи Лисенка
- Свій перший вірш написала в 7 років німецькою мовою
- У роки Першої світової війни працювала сестрою милосердя у шпиталі, організувала дитячі притулки. У 1916 р. їздила в Сибір і Поволжя, де розшукувала висланих галичан і допомагала їм матеріально
- У 1917 р. входила до складу Малої Ради при Центральній Раді, брала найактивнішу участь у створенні українських установ, підготовці постанов Центральної Ради, проголошенні універсалів
- На поч. 1940-х радянська влада знищила майже всіх нащадків великого роду Старицьких

Письменниця, поетеса, драматургиня, перекладачка, театрознавчиня, громадська діячка. Одна з очільниць Першої народної драматичної школи в Києві (1917), учасниця театру корифеїв, театру М. Старицького та співзасновниця Товариства «Український національний театр». Організаторка театрального аматорства на Наддніпрянщині. У 1888—1893 — активна учасниця літературного гуртка «Плеяда». У 1920-х — співробітниця Всеукраїнської академії наук (ВУАН).

Репресована (1941). Посмертно реабілітована (1989).

«Кожна наша нова книжка для дітей — це цеглина до нашої будівлі, крапелька цілющої води. Коли на всіх пунктах боротьби треба нам мати робітників та й робітників, то на цей пункт, що боронить осередок твердині нашої, мусили ми виставити найкращі сили»

«Це мій найкращий твір» [про народження доньки Вероніки]

«Я ніколи в житті не пливла за водою і не боялася осуду юрби, не боюся його й по смерті...»

Людмила Старицька-Черняхівська